

ninger vil jeg sige et Par Ord til det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen), som holdt en meget interessant Tale om Fiskeriforhold paa Jyllands Vestkyst. Det gør mig ondt, at det ærede Medlem ikke fra Ministerbordet fik saa megen Tilslutning i disse Spørgsmaal, som jeg kunde unde ham, men i og for sig er det ikke saa mærkeligt, naar man erindrer, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har været den ledende Mand i dansk Politik fra 1895 til 1908, ja maaske endnu længere, og at der, til Trods for at han i særlig Grad repræsenterer Vestkysten og de Mennesker, som lever langs Vestkysten, intet er gjort for dem. Det var en sønderknusende Kritik, det ærede Medlem fra Thisted rettede mod hele den Regeringsadministration, der har været i al den Tid, det ærede Medlem fra Ringkøbing har været politisk Fører her i Landet. Det forekommer mig, at det store Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Thisted fremdrog med saa megen Vægt og Styrke, Spørgsmaalet om en Fiskerihavn paa Vestkysten, maa blive et af de allerførste store og kostbare Spørgsmaal, der tages op her i Rigsdagen. Det er ligefrem storartet, som det danske Fiskeris Indtægter er voksede i Løbet af ganske faa Aar, og jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at hvis man fik en Fiskerihavn paa Vestkysten, vilde det føre til et meget stort Opsving i dette Erhverv, som indbringer Landet betydelige Fordele og betydelige Kapitaler. Jeg vil derfor meget støtte det ærede Medlems Forslag i saa Henseende, og jeg haaber ogsaa, at den nuværende Regering vil søge at forberede Løsningen af dette Spørgsmaal om en Fiskerihavn paa Vestkysten.

Overfor de øvrige Talere, der har haft Ordet og udtalt sig om Fiskerispørgsmaal og Petroleumsspørgsmaal, kan jeg i og for sig fatte mig meget kort, idet de allerfleste af disse Talere har udtalt sig i Tilslutning til mig — det gælder saaledes det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), det ærede Medlem fra Fredensborg (Moesgaard-Kjeldsen) og flere andre Medlemmer her i Salen, hvis Navne jeg ikke erindrer i Øjeblikket —, men egentlig har ingen modsagt noget af det, jeg har udtalt. Jeg kan derfor vende mig til den højtærede

Finansminister, som beredte mig adskillige Overraskelser i den Tale, han holdt vedrørende dette Spørgsmaal. Den højtærede Finansminister fremtraadte ikke som nogen radikal Helt, der vilde omforme Samfundsforholdene paa dette Omraade. Tværtimod, den højtærede Finansminister var grebet af den sorteste Selvpogivelse med Hensyn til dette Spørgsmaal. Den højtærede Finansminister udtalte saaledes: „I Øjeblikket maa jeg i hvert Tilfælde sige, at Finansministeriet savner Midler til med Virkning at kunne gaa mod den overvældende og hensynsløse Magt, som Navnet Rockefeller repræsenterer.“ Det er den danske Stats Finansminister, der udtaler sig saaledes, og det staaer for Fremtiden i Rigsdagstidenden. Jeg vil sige til mine Partifæller baade her i Salen og udenfor: Socialdemokrater, hvad kan I i Virkeligheden forlange mere, det Aartusind gamle Rige Danmark med Konger, med Hær og Flaade, med Ministre, med Præster, med Banker, med sine 3 Millioner Mennesker opgiver fuldstændig afmægtigt, kapitulerer paa Naade og Unaade overfor den enkelte Mand og overfor den Kapital, som han repræsenterer! I Virkeligheden kan vi Socialdemokrater ikke forlange mere, det er jo den mest soleklare Bekræftelse paa al den Tale, som vi har ført gennem Tiderne baade her i Danmark og andre Steder, at til syvende og sidst vil Samfundet forme sig saaledes, at det gamle Samfunds saakaldte Magthavere fuldstændig taber Tøjlerne overfor Kapitalen. Vi maa takke den højtærede Finansminister for denne Udtalelse. Jeg maa takke ham, fordi han er ærlig og ikke søger at skjule noget. Jeg maa takke den højtærede Minister, fordi han ikke tyer til saadanne jammerlige Udflugter, som man f. Eks. tyede til fra Venstres Side, da Sukkerspørgsmaalet var til Behandling for et Par Aar siden. Da stod det ærede daværende Medlem fra Kellerup (N. P. Jensen) frem og fortalte, at ganske vist tjente Sukkerfabrikkerne urimelig store Penge, og ganske vist var Sukkeret dyrt, men det varede ikke ret længe, før Brysseler-Konventionen vilde gaa itu, den store Masseudførsel fra Rusland vilde oversvømme Vesteuropa, og Resultatet vilde være, at vi bogstavelig talt vilde drukne i